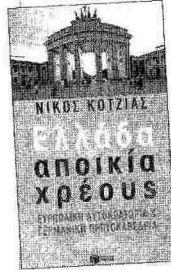

Η Γερμανία επικεφαλής της ΕΕ ως αυτοκρατορίας

Οι εξελίξεις στην Ε.Ε. και στην Ελλάδα της κρίσης απαιτούν μια ριζικά νέα προσέγγιση. Η Ε.Ε. αλλάζει. Από Ένωση ισότιμων κρατών-μελών μετατρέπεται σε μια οντότητα διαβαθμισμένων κρατών. Αποκτά τα χαρακτηριστικά αυτού που η επιστήμη ονομάζει ως αυτοκρατορία. Εντός της Αυτοκρατορίας της Ε.Ε. το γερμανικό κράτος τείνει να μετεξελιχθεί σε ένα «αυτοκρατορικό κράτος» (Empire State). Όρος που χρησιμοποιεί ο Βέμπερ προκειμένου να χαρακτηρίσει τη σχέση της Πρωσίας με τα άλλα 26 γερμανικά κράτη της εποχής του Zollverein (Beck 2012b).

Η Γερμανία τίθεται επικεφαλής της Ε.Ε. ως αυτοκρατορίας. Τα άλλα

κράτη δημιουργούν μια μεγάλη αλυσίδα. Υπάρχουν κράτη ψηλά στην αλυσίδα, όπως είναι η Γαλλία και οι χώρες με «3Α» ως προς τη δημοσιονομική τους θέση. Η Γαλλία δεν είναι ένας κρίκος πια στην κορυφή, δεν αποτελεί

ισότιμο κρίκο με τη Γερμανία, και ο άξονας ανάμεσα στους δύο κρίκους τείνει από οριζόντιος να γίνει κάθετος. Πάνω η Γερμανία, από κάτω η Γαλλία. Ανάλογα, χώρες όπως η Ολλανδία, η Αυστρία, η Φινλανδία είναι ψηλά στην αλυσίδα, δεν συναποτελούν όμως την κορυφή της αλυσίδας όπως η Γερμανία. Στο κάτω μέρος της αλυσίδας είναι οι χώρες κράτη-μέλη της Ε.Ε. στη Ν.Α. Ευρώπη (Ελλάδα, Κύπρος, Ρουμανία, Βουλγαρία).

Η σημερινή Γερμανία είναι μια Πρωσία χωρίς στρατό. Τη θέση του στρατού έχει αναλάβει το υπουργείο Οικονομικών και η Κεντρική Τράπεζα της Γερμανίας. Τα κράτη επί των οποίων κυριαρχεί το νέο γερμανικό «Αυτοκρατορικό Κράτος» τείνουν να γίνουν, ή έχουν ήδη γίνει, όπως είναι η περίπτωση της Ελλάδας, «Αποικίες Χρέους». Η δράση του γερμανικού κράτους και η πολιτική που παράγει απαιτεί μια τολμηρή προσέγγιση, χωρίς προκαταλήψεις ή εκ των προτέρων δεσμεύσεις. Προϋποθέτει τη γνώση της γερμανικής ιστορίας, όχι μόνο του 20ού αιώνα. Απαιτεί γνώση της γερμανικής ιστορίας από τον 10ο αιώνα. Από τότε που ξεκίνησε η μάχη επί γερμανικού εδάφους ανάμεσα «στη συγκεντρωτική εξουσία και στις επιμέρους εξουσίες» των γερμανόφωνων πριγκιπάτων (Naumann 2007: 36). Και αυτό διότι σήμερα διεξάγεται μια ανάλογη μάχη ανάμεσα σε έναν ευρωπαϊσμό που ήταν ισχυρός και κυρίαρχος στη Γερμανία μέχρι το 1989 και στην κυρίαρχη σήμερα πολιτική της Γερμανίας των νεοπροσδιορισμένων επιθετικών εθνικών συμφερόντων. Αυτή η νέα Γερμανία διαθέτει την πρωτοκαθεδρία εντός της Ε.Ε., αλλά δεν είναι ηγεμόνας. Δεν διαθέτει την απαραίτητη προς τούτο κουλτούρα, ενώ διαπερνάται από έναν οικονομικό εθνικισμό που παράγει οικονομικό ρατσισμό σε βάρος χωρών όπως η Ελλάδα. Μπορεί να βρίσκεται στην κορυφή της αλυσίδας διαβάθμισης εντός της Ε.Ε., αλλά ταυτόχρονα είναι τιμήμα και, με μια έννοια, δέσμια αυτής της αλυσίδας. Η κεντρική θέση του βιβλίου, στηριγμένη σε θεωρητικές συζητήσεις και στις πρακτικές που καταγράφει, είναι ότι η Ελλάδα μετατρέπεται σε «αποικία χρέους». Τον όρο τον έχω εισαγάγει στην πολιτική συζήτηση πριν από έναν χρόνο και έκτοτε γνώρισε μεγάλη διάδοση και ευρεία χρήση. Ο όρος αυτός είναι προϊόν μελέτης των συζητήσεων για την αποικιοκρατία και τον ιμπεριαλισμό στον 19ο αιώνα, καθώς και στις αρχές του 20ού. Της ανάλυσης, επίσης, της θέσης της Ελλάδας στο σύστημα της Ε.Ε. στην εποχή της κρίσης ελλειμμάτων, χρέους και πολιτικής. Η μετατροπή της Ελλάδας σε σύγχρονη «αποικία» συμβαδίζει με τη μετεξέλιξη της Ε.Ε. σε αυτοκρατορία.

* Το παραπάνω κείμενο είναι από το νέο βιβλίο του Νίκου Κοτζιά με τίτλο «Ελλάδα αποικία χρέους - Ευρωπαϊκή αυτοκρατορία και γερμανική πρωτοκαθεδρία», που κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Πατάκι.